

Turbeskrivelser

fra Trollheimen i Turistforeningens tidl. årbøker:

- Arboken 1941: I Trollheimen sommeren 1940 av Einar Wold.
- 1939: Østlendinger på tokt i Trollheimen av Leif H. Tvedt.
 - 1939: Traktene omkring Kårvatn av J. E. Halle.
 - 1935: Speilsalen ved Blåhø av Leif Altern.
 - 1934: Med motorsykkel i Trollheimen av Tore Ringe.
 - 1933: En hymn till Trollheimen av Runa Carlsson.
 - 1933: 8 dage i Trollheimen.
 - 1932: Påske i Trollheimen av Maja.
 - 1931: Ved Trollheimens sydøstlige port av Knut Rolvsjord.
 - 1931: Fagerhaug—Trollheimen—Aursjøtraktene—Dombås av Otto Ottesen.
 - 1930: Trollheimen — fjellets store eventyrverden av Harald Langhelle.
 - 1929: Neådalen og Neådalsstigen av Harald Langhelle.
 - 1928: Vindøldalen av C. W. Carstens.

Utenfor Jøldalshytta.

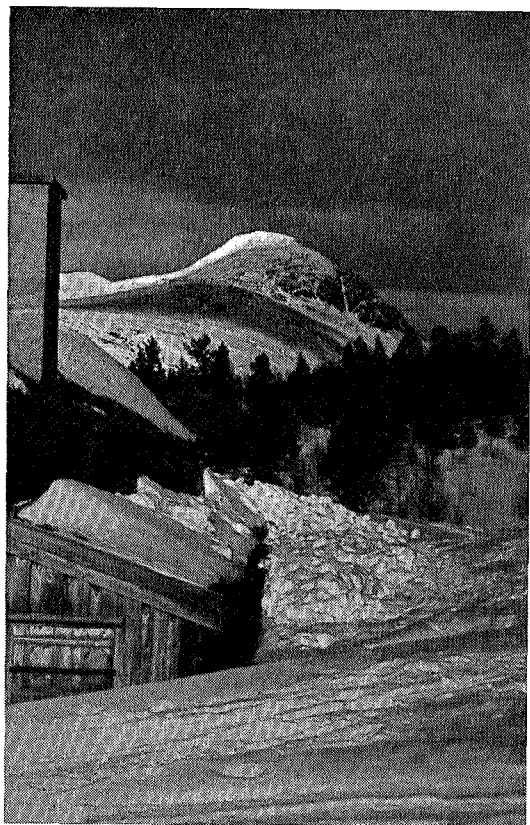
Fot. Schrøder.

Min første Trollheimstur

Av Andreas Udbye

Sommeren 1891 besluttet min far at vi skulle ta en tur gjennom Trollheimen, som dengang var Terra nova for de fleste byfolk. Far fikk overtalt grosserer Johs. Nossum til å bli med, dessuten gullsmed Martin Rustad, skaperen av Rustadrenna, Rustad var Surndaling så han hadde visstnok noe kjennskap til Trollheimen på forhånd. Så var det min eldre bror Sigurd og undertegnede, 5 i alt.

Vi kom da avgårde med ettermiddagstoget til Hovin og spaserte derfra den første milen over Høilandet til Løvåsen, hvor vi overnattet. Dagen etter til Grutt i Meldal og tredje dagen til Bogevoildseter i Trollheimen. Den fjerde dag skulle vi bestige Trollhetta. Sæterfolka ble da forespurt om hvor langt det var og hvor lang tid det vilde ta til tops og tilbake igjen. Og hvem kjenner vel ikke igjen svaret: «Å — det e no rætt så langt, så Di må no rægn en fir tima på det». Ja vel! Når det ikke tok lengere tid så slapp vi da å dra med oss ranslene. Nossum som jo var grosserer, tok for sikkerhets skyld med seg spekepølse og sjokolade, litt av begge deler. Det blev en stri tørt i solsteika op den første stigningen til Langfjellet hvor det ble holdt en liten rast. «E de non som vil ha spekepøls?» sa'n Nossum. Alle var liebhavere. Og så litt sjokolade etterpå. Kursen ble satt til første Trollhett-toppen. Tørsten etter spekepølsen begynte å melde seg, men det var jo ikke så farlig, snø var det nok av omkring. På den største snøbren deroppe fikk vi se noe som ikke er så alminnelig lenger. Vi fant restene av en nylig fortært sau, og sporene fortalte tydelig nok at her hadde bjørnen vært påfærde. Senere fant vi igjen sporet i en bratt kneik hvor bjørnen hadde akt ned på rompa. Nå, vi drog videre og besteg omsider både lille og store Trollhetta. Alle som har vært deroppe vet at noen dans på roser byr ikke den grovkalibrede

Trollheimshytta.

Fot. O. F. Ødegård

og løse uren fotgjengeren på Trollhetta. En av turens deltagere som ikke nettopp hørte hjemme i lettvektsklassen, hadde en hård tørn, og mangen en salt svedperle ble felt før uren var beseiret.

Sulten tok til å melde seg med fornyet kraft, og tross tørstens kvaler måtte restene av spekepølse og sjokolade tilpers. Vann er det litet av på Trollhetta selv om det sildrer ganske lystig på flere steder, dekket av metertykk ur. Den stadige snøspisingen var nok ikke noe førsteklasses styrkemiddel, og tempoet ble tilslutt nokså bedagelig. Det var et trøtt selskap som 14 timer senere

kom tilbake til Bogevoidseter hvor seterfolket allerede var begynt å bli fortlølig med at det nu nok måtte være skjedd en ulykke. Maten, rømmegrøt og annen kraftig kost, hadde ventet på oss i flere timer. «Her skal spises» var vel den første tanke som slo oss alle ved hjemkomsten til seteren. Men det ble det ikke stort av, vi var for trøtte og anstrengte til slik solid kost. Nossum og Rustad trakk seg diskret tilbake og krøp til køis, uten så meget som den tradisjonelle toddy. Min bror Sigurd gjorde et kraftig innhugg i Rømmegrøten, men den følte seg øyensynlig ikke tilpass hos ham, i hvert-

fall kom den temmelig fort opp igjen. Selv fikk jeg ikke ned en skje. Men far! Ja han la i seg for oss alle, han åt så man trodde aldri han skulde bli ferdig, og etterpå var det å fylle i pipa karva bla og ta det med ro. Han måtte ha en puntlærsmave. Påfølgende dag hadde vi en makelig tur gjennom Svartådalen til Trollheimshytta som da nettopp var tatt i bruk. Helt ferdig var den ikke, men vertskap var der. Det var Ragna Strand og gemal som mange år senere var vertsfolk på Skistua. Et par herlige dager tilbrakte vi på Trollheimshytta. Fisket litt i Folla og tok småturer i terrenget. Hjemturen gikk nedover Folldalen, Rinndalen til Surndalsøra og derfra med «Gangerolf» til Kristiansund. På hjemturen var det et omkvad som stadig lød fra Nossum: «E de non som vil ha spekepølse?» — «å hold kjæft»!

Andreas Udbye

Trollheimen.

Fot. Schrøder